

Ela își număra pașii. Unu, doi, trei... Era deja iarnă și, peste tot în jur, copacii purtau o haină albă, elegantă. Se pregăteau de bal. Dar Ela nu-i vedea. Își număra în continuare pașii, în timp ce zâmbea cu gura până la urechi. Dacă i-ar fi spus cineva, în trecut, că viața ei se va schimba atât de mult, i-ar fi râs în nas. Deși, uite, s-ar fi înșelat să se poarte așa.

Revenise din Orașul Portofel de aproape doi ani. În timpul ăsta, Biblioteca se transformase în locul favorit în care copiii orașului își petreceau timpul

liber. Era atât de căutată încât uneori, dacă voiai loc înăuntru, trebuia să te înscrii pe o listă de așteptare.

Dacă ai fi mers la intrare, ai fi observat copii care mergeau acolo cu telefoanele mobile, cu aparatele lor VR, cu boardgame-urile și multe altele. Iar Biblioteca îi primea pe toți, fericită că are oaspeți, și încerca să le deschidă mintea spre locuri extraordinare.

Era acel spațiu pe care Ela îl visase atunci, înainte de aventura din Orașul Portofel. Ce aventuri incredibile trăise acolo! Și cum fusese acea ultimă zi, cea în care a renunțat la Joc! Ziua în care a părea totul pierdut pentru ca, mai apoi, să primească un cadou extraordinar.

Și, în timp ce mergea prin parc, gândurile îi zburară către acel moment din ultima zi a Jocului din Orașul Portofel când, tristă, se îndreptase către ușă, convinsă că îi va deschide cuiva care o va pofti afară din hotel. Doar că nu fusese așa. Dincolo de ușă... era bunica!

Și Ela sărise în brațele ei, bucuroasă că are pe cineva cu care să-și împartă acele clipe grele. Iar acolo, în acea îmbrățișare strânsă, înțelesese cine era B.

- Tu ești B?, o întrebase pe bunica, zâmbind cu gura până la urechi.
- Da, eu sunt, îi răspunsese bunica. Atunci când ai început Jocul, m-au contactat organizatorii și m-au rugat să te ajut. Mi-au spus că fiecare participant primea susținere de la cineva apropiat. Nu aveam voie să îți spun cine sunt, dar puteam să îți trimit câte un bilețel în fiecare seară. A fost complicat rău. Biletele erau verificate de organizatori înainte să ajungă la tine. Uneori le înlocuiau cu bilete scrise de ei. Mă bucur că s-a terminat, fetița mea, spusesse bunica, strângând-o și mai tare în brațe.
- Și-atunci, nu înțeleg ce înseamnă ultimul bilet, bunico. Tu l-ai scris? Ce nu s-a terminat?

Bunica o privise, o mângăiasse ușor pe frunte și îi spusese ceva greu de uitat:

- Nicio provocare nu se termină până nu ajungi să o depășești, Ela. Un pas în spate nu e, neapărat, o înfrângere. E doar timp câștigat pentru ca tu să îți poți imagina o altă soluție. Uite, am un cadou pentru tine.

Și acolo, pe masa din cameră, bunica îi pusese o cutie legată cu fundă roșie. În ea îl găsi pe TOTo, care sărise bucuros drept în brațele fetei.

- Știi de ce are nevoie o Bibliotecă, Ela?, o întrebase bunica în timp ce fata alinta bucuroasă motanul.

- De cărți?, răspunsese ea.

- Nu! Cărțile sunt importante, dar mai important e un povestitor adevărat. Iar TOTo e cel mai bun povestitor din lume. TOTo e, de fapt, cadoul Orașului Portofel pentru tine. Și e ajutorul care să te facă să înțelegi că visul tău legat de Bibliotecă nu a dispărut. Ba chiar e pe cale să fie mai viu decât oricând. Viața Bibliotecii noastre dragi *nu s-a terminat, știi?*

Ela nu avea cum să nu-i dea dreptate bunicii. TOTo era povestitorul perfect. Era haios. Știa multe lucruri interesante. În plus, era pisică! Nimeni, absolut nimeni n-ar fi putut să ignore o astfel de minune a tehnologiei.

Își amintea perfect cum l-a adus pe motan acasă și cum l-a prezentat, apoi, tuturor prietenilor ei ca fiind o "tehnologie originală de trăncăneală

optimistă”. Și cât a mai trăncănit motanul!

Da, Orașul Portofel fusese o experiență fascinantă pentru ea! De multe ori îi ducea dorul. Și-ar fi dorit să îl poată vizita din când în când.

În timp ce se gândea la toate astea, undeva în jurul ei auzi un fluierat. Toate amintirile astea cu Orașul Portofel îi aduseseră aminte de el. Sigur își imagina fluieratul. Nu putea fi el!. Nu avea cum să fie! Ela se întoarse, și, evident, în jur nu era nimeni. Așa că merse mai departe, gândindu-se la motani, rafturi pline de cărți și numere prime.

Ajunse la Bibliotecă și porni în căutarea bunicii. În centrul mării săli de lectură, motanul robot povestea istoria primilor oameni. Stătea leneș pe un fotoliu confortabil, înconjurat de mingi colorate pe care le atingea, din când în când, în joacă. Adunați în jurul fotoliului, zeci de copii ascultau fascinați.

- M-am întrebat mereu cum îi putem face pe copii să se îndrăgostească de citit, o auzi pe bunica șoptindu-i de undeva din spatele ei. Nu cu Biblioteci mai mari, nu cu bani și nici cu concursuri. Nici vorbă. Copiii se vor îndrăgosti de citit atunci când vor găsi pe cineva care să le facă poveștile din cărți atât de frumoase încât să nu reziste tentației de-a le continua singuri, acasă. De asta TOTo e cel mai bun lucru care s-a putut întâmpla Bibliotecii.

Uite, ieri le-a povestit despre Timok, un fel de cățel-balon de pe Pluto, care a pornit, alături de familia Escu, să convingă restul locuitorilor de pe

planetele din sistemul solar că Pluto merită fie numită, în continuare, planetă. Le-a spus glume, i-a dus în locuri pe care doar mintea le poate pătrunde, le-a povestit despre Univers și planete, despre bunătate și noblețe, despre familie, prieteni și lucrurile care contează, cu adevărat, mai ales atunci când ți-e greu. Și astăzi, mulți copii au venit la Bibliotecă și au căutat cărți despre Pluto, despre Univers ori aventuri spațiale.

Uităm, de multe ori, că educația nu e totuna cu învățatul pe dinafară ori cu repetarea, fără rost, a unor idei spuse de alții. Nu. Educația e tocmai arta de-a sădi, în mintea unui copil, dorința și bucuria să afle mai mult, să încerce și să exploreze. Îl iubesc pe TOTO. E cel mai bun educator pe care l-am văzut în viața mea.

Ela se întoarce, o privi pe bunica și așteaptă să continue. Bătrâna o luă de mână:

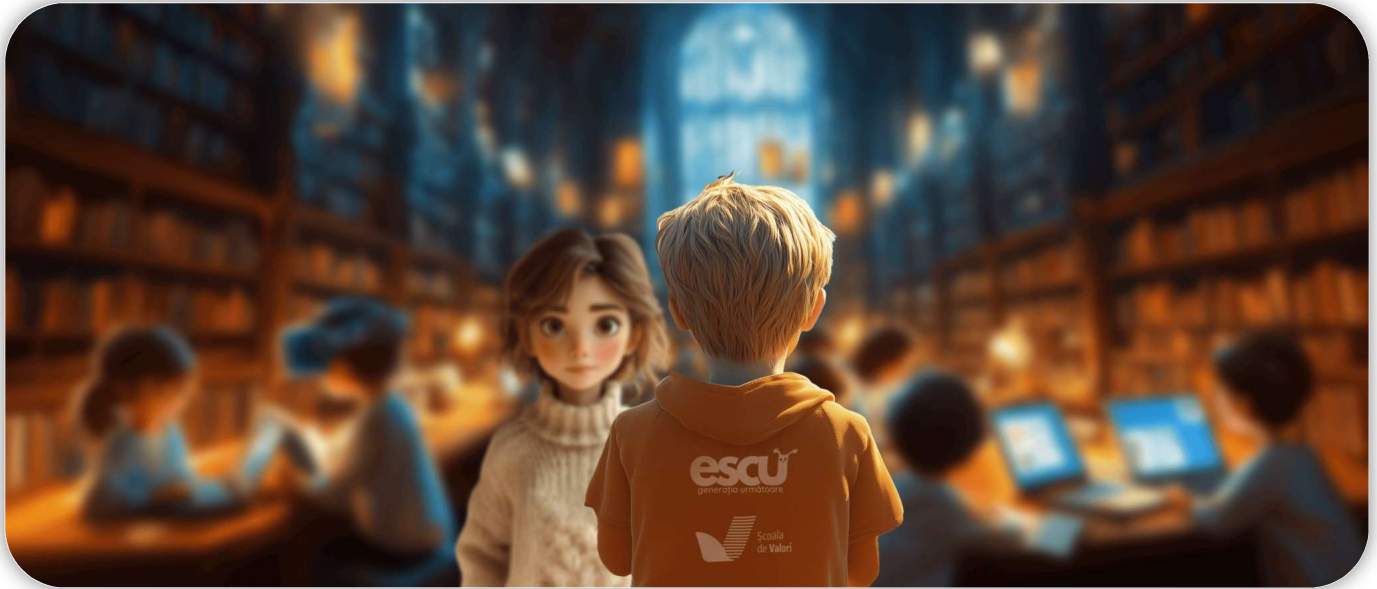
- Cred că Orașul a simțit că tu ai nevoie de un povestitor, Ela. Nu de bani. Că, uneori, trebuie să începem lucrurile cu începutul, nu cu finalul. Un povestitor bun va aduce mulți copii și tineri în Bibliotecă. Cu cât vor veni mai mulți, cu atât se va duce mai departe vestea minunățiilor care se întâmplă aici. Iar veștile, cum știi, circulă repede.

Și alți copii vor vrea să asculte poveștile lui TOTo, așa că va fi nevoie de spații mai mari în care el să vorbească. Iar oamenii le vor construi, pentru că își vor dori asta. Nu vor simți că e o altă cheltuială inutilă. Și Biblioteca noastră va fi extinsă, va fi creată un spațiu virtual chiar, pentru cei din alte orașe care vor să audă și ei poveștile lui TOTo. Iar spiritul Bibliotecii, acela pe care tu ai vrut să îl păstrezi, va continua să existe.

Eu nu cred că premiul celui care câștiga Jocul din Orașul Portofel era o sumă de bani, Ela. Nu. Cred că premiul era un cadou pe care, dacă știi să îl folosești, îți va îndeplini dorințele.

Ela ascultă și se gândește că bunica avea dreptate. Și ar fi înțeles mult mai multe, dacă, fix în acel moment, cineva n-o trăgea zdravăn de mânecă. Se întoarce, hotărâtă să-l certe pe acel cineva, oricine ar fi fost. Doar că ...

Pe Andrei nu putea să îl certe. Iar el, Andrei, era chiar acolo, în Bibliotecă, în fața ei. Se gândise de multe ori ce anume se întâmplase cu Andrei, dar n-a vrut să îl caute. Și, cum nici Andrei n-o căutase pe ea, a presupus că s-a întâmplat ceva cu el. S-a gândit să le scrie organizatorilor din Orașul Portofel, doar că amâna ideea asta de pe o zi pe alta, de ceva vreme. Acum, însă, probabil că va primi răspunsul direct de la el.

- Salutare!, îi spuse Andrei, iar Ela simți că timpul s-a întors cu doi ani în urmă, și că e din nou în Orașul Portofel.

- Sa-sa-salutare!, îi răspunse.

- Mă bucur să văd că Biblioteca ta dragă e atât de populară. Mereu am vrut să știu ce s-a întâmplat cu visul tău.

- Te-ai vindecat?

- Să mă vindec? Eram bolnav?

Ela îi aruncă o privire furioasă.

- Eu vorbesc serios. Te-ai vindecat? Erai bolnav în timpul concursului din Orașul Portofel.

- Aaaa!, despre boala aia vorbești?

- Mă durea o măsea, dar mă durea înfiorător. Dar, imediat ce s-a terminat concursul, le-am spus că mă doare și am fost la un dentist chiar acolo, în Orașul Portofel. Îmi era frică să le spun înainte, pentru că mă gândeam că m-ar fi descalificat. Și chiar nu voiam să pierd din cauza unei măsele! Așa că, de câte ori mă durea, fluieram.

- Te durea măseauaaaa?!, repetă Ela îngrozită. Și eu am renunțat la Joc pentru că am crezut că ești bolnav de o boală gravă și ai nevoie de bani pentru un tratament costisitor și...

- Cine ți-a spus asta? Că aveam o boală gravă?

Ela îi povestește despre bilețelele strecurate pe sub ușă, despre toate gândurile ei și despre decizia din ultima zi a Jocului. Iar el râse de ea, în timp ce își pocnea zgomotos palmele între ele.

- Păi, cred că toți primeam bilețele pe sub ușă, Ela. Probabil că a fost parte din concurs toată ideea aia cu bilețelele. Când tu ai primit bilețelul pe care scria că sunt bolnav, eu am primit un bilețel pe care scria că tu vei renunța la Joc pentru că vrei ca eu să câștig. Și am ales să vin mai târziu, ca să treacă timpul și să pierd prin neprezentare. Înțelegi? Fiecare dintre noi am încercat să îl facem pe celălalt să câștige.

Ela simțea că nu mai are aer. Cât de ingenios fusese construit Jocul!

- Și atunci, tu pentru ce ai venit în Orașul Portofel, Andrei?, îl întrebă ea, curioasă.

- A, da, asta e altă poveste. Am venit pentru că voiam să construiesc un program online prin care să ajut copiii să înțeleagă cum e cu banii. După ce tu ai renunțat, am primit cadou un cățel robot care s-a dovedit cel mai bun profesor de programare din lume. Am învățat cu el o mulțime de lucruri și la câteva luni de la finalizarea Jocului, am lansat programul. Am povestit acolo aventurile noastre din Orașul Portofel. Iar acum, că ne-am reîntâlnit, o să-l completez și cu povestea ta.

- Și, trebuie să te întreb. De ce n-ai dat nicio veste în tot acest timp? Nu te-ai gândit că merit, măcar, să știu ce s-a întâmplat cu tine, dacă tot am decis să renunț la Joc...

- Mi-a fost rușine, Ela. Și nu știu dacă doar rușine. M-am simțit ciudat când ai luat acea decizie. Am simțit că era, cumva, nevoie să mă întreb și pe mine înainte să renunți. Nu mi-a plăcut deloc să câștig așa Jocul.

- Tu vorbești? Tu, care deja decisesei să vii mai târziu, să pierzi prin neaprezentare!

- Așa e. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că eram supărat degeaba pe tine. Probabil că eram, mai degrabă, supărat pe mine. Dacă aveam puțin mai multă grijă de mine, poate n-aș fi ajuns la caria din măseaua mea. Sau, dacă atunci când a început să mă doară aș fi spus cuiva că nu mă simt bine, totul ar fi fost altfel. Iar tu n-ai fi renunțat. Așa că..., după ce mi-a trecut supărarea, a început să-mi fie rușine că nu te contactasem deloc, nici măcar pentru a-ți mulțumi.

- Mă bucur că ești bine, Andrei. Chiar mă bucur. Mereu m-am gândit dacă nu cumva boala ta a fost ceva rău de tot. De fapt, atunci, așa cum era bilețelul acela, așa cum vedeam eu lucrurile, am fost sigură că e ceva foarte foarte serios. Că ai nevoie de bani... ți-am mai zis de ce.

- Ca să termin ce am de spus..., continuă băiatul, am venit azi, Ela, pentru că voiam să-ți propun să lucrăm amândoi la proiectul meu. Să-l facem mai bun, mai cuprinzător, mai de ajutor și pentru copii și pentru părinții lor. Cred că povestea ta și cunoștințele pe care le putem găsi în Bibliotecă ar putea duce proiectul la un alt nivel. Ce spui? Facem o echipă?

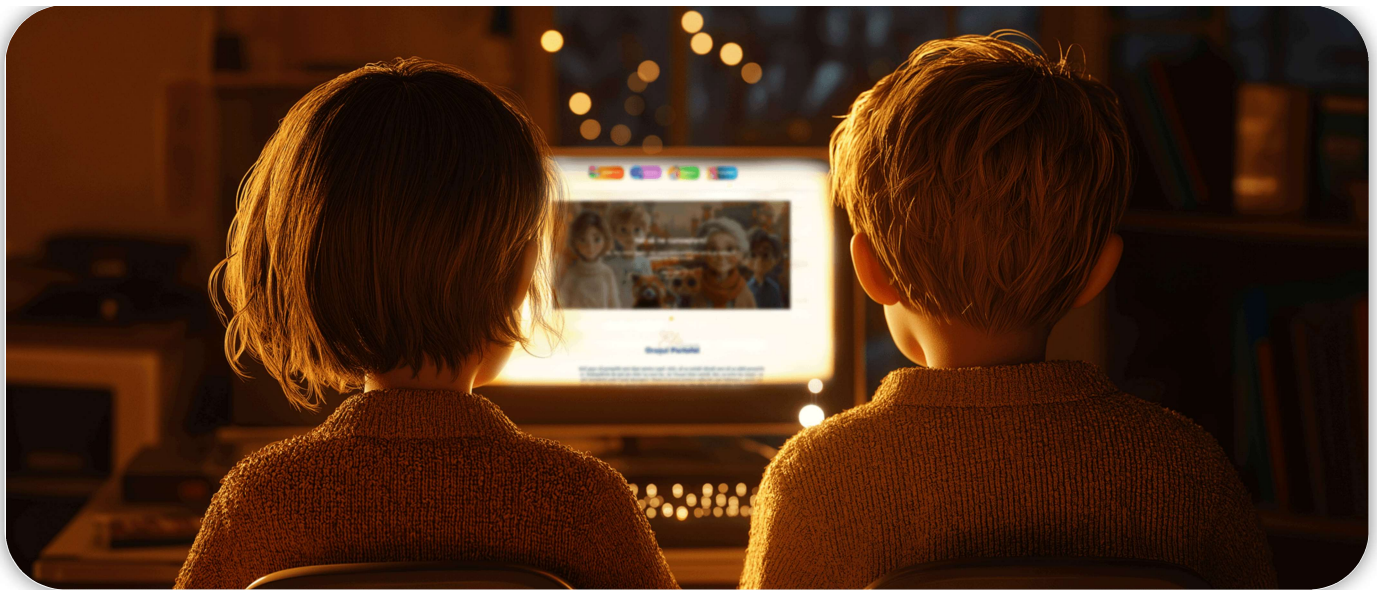
- Unde pot să citesc mai multe despre proiect? Știi ce-am învățat acolo, în joc: "Niciodată nu face o investiție fără să te informezi bine înainte".

- Sigur, deși gândește-te puțin. Tu cum i-ai spune?

Ela și Andrei se priviră amuzați unul pe celălalt și, apoi spuseră, într-un glas:

- Orașul Portofel!

- Da, continuă Andrei. Deci te poți uita peste ce am făcut până acum pe orasulportofel.ro

Afară, iarna îmbrăca în alb străzile, casele, copacii. Ba chiar și Biblioteca intră în jocul ei, visând la un Oraș în care copiii pot învăța despre bugete, investiții, bani și modul în care se pot folosi ei cu înțelepciune.

În lunile următoare, au lucrat împreună la versiunea actualizată a proiectului. L-au desenat, așa cum își aminteau Orașul, au reconstruit aventurile, lecțiile învățate și multe altele. Apoi, când totul a fost gata de lansare, l-au oferit copiilor din toată inima lor.

Așa a apărut povestea Orașului Portofel. Întâmplările pe care ți le-am spus chiar au avut loc. Iar Orașul chiar există. Eu sunt cel mai bun exemplu care arată că totul e real. Și clădirile, și Jocul, și concurenții ori Biblioteca Elei.

Vă invit, deci, pe toți, să căutați mereu Orașul Portofel în toate lucrurile pe care le faceți. Ca pe orice loc magic, nu știi niciodată unde îl poți descoperi. Poate fi ascuns printre rafturile unei Biblioteci, poate sta acolo, chiar în fața ta, atunci când explorezi harta sau, cine știe, îl poți regăsi, în fiecare zi, în lucruri mici sau decizii mari, în oameni sau obiecte, toate menite să-ți reamintească faptul că lumea te va pune mereu la încercare. Depinde doar de tine să iei deciziile potrivite.

Până la aventura viitoare, salutări de la mine. Cum, cine sunt eu? Sunt TOTO, aka "Tehnologie Originală de Trăncăneală Optimistă".

Miau!